Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 176. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 14-го ВЕРЕСНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 14, 1984 No. 176. VOL. XCI.

ВІДБУВСЯ 37-ИЙ З'ЇЗД ОДВУ

П. ДОРОЖИНСЬКОГО ОБРАНО НА ГОЛОВУ

Лігайтон, Па. (П. Б.). — Тут протягом трьох днів свята Дня Праці, 1-3-го вересня, в одушевленій атмосфері пієтизму з нагоди 40-ліття трагічної смерти філософа сучасної доби, поета, вченого і націоналіста-революціонера бл. п. Олега Ольжича-Кандиби, відбувся 37-ий З'їзд Організації Державного Відродження України, яка у цьому році також відзначає своє 55-ліття, та одночасно відбулися Річна конференція Українського Золотого Хреста (УЗХ) та З'їзд Українського Визвольного Фонду (УВФ).

Павло Дорожинський

В суботу вранці, у великій концертовій залі Оселі ім. Ольжича, оздобленій на передньому підвищенні сцени тризубом, портретами Головного Отамана Симона Петлюри та послідовних голів Проводу Українських Націоналістів (ПУН) — Євгена Коновальця, Андрія Мельника, Олега Ольжича, Дениса Квітковського, — голова Управи ОДВУ д-р Богдан Шебунчак відкрив 37-ий З'їзд ОДВУ та закликав всіх присутніх постанням з місць вшанувати пам'ять ідейних друзів, що у попередньому часі відійшли у вічність.

На пропозицію передз'їздової Номінаційної комісії, її голови Володимира Процика, З'їзд через аклямацію обрав Президію у такому складі: голова — проф. д-р Петро Стерчо; заступники голови мгр Юліян Юринець, інж. Степан Білий; секретарі — інж. Петро Байбак, інж. Юрій Левченко.

На почесних членів Президії обрано почесних членів ОДВУ — Володимира Різника, інж. Степана Куропася, д-ра Володимира Михайліва, д-ра Богдана Гнатюка; заступника голови ПУН-у — д-ра Зенон Городиського, Павла Дорожинського (голову ІСНО), проф Василя Веригу (УНО, Канада) та Леоніда Філя (СКВУ).

Ділову частину З'їзду розпочав проф. П. Стерчо, виголошуючи з усіма присутніми молитву „Отче Наш". Далі, згідно з ухваленою програмою З'їзду, слідував вибір п'ятьох комісій: Номінаційної, Резолюційно-пресової, Господарсько-фінансової, Мандатно-верифікаційної, Просьб і скарг.

Особливий наголос при виборі до Номінаційної комісії був приділений на доборі представників з більшости делегатів від більших і менших осередків ОДВУ з різних стейтів. Номінаційну комісію очолив В. Процик, а членами її стали: П. Дорожинський, інж. Омелян Суховерський, мґр Михайло Середович, мгр Микола Яшко, Ярослав Стасик, Іван Яремчук, Андрій Ґелетканич, Петро Ґенґало, Михайло Сухоцький, Василь Марущак, Степан Селешко, Петро Дзюба.

До Резолюційно-пресової комісії увійшли: голова — інж. Василь Нагірняк, члени — д-р З. Городиський проф. П. Стерчо, П. Дорожинський, д-р Б. Шебунчак, П. Байбак.

До Господарсько-фінансової комісії увійшли: голова — Роман Крупка, члени — Д. Суходольський, д-р Юрій Солтис, В. Різник, С. Селешко. До Мандатно-верифікаційної комісії увійшли: Ю. Солтис, Р. Крупка, О. Суховерський. Членами Комісії просьб і скарг стали: М. Середович, голова, члени — проф. Петро Войтович, П. Ґенґало, С. Білий та Іван Одежинський.

До залі засідань З'їзду увійшла голова Центральної Управи Українського Золотого Хреста Наталія Іванів і тепло привітала присутніх.

Минулорічний протокол з 36-го З'їзду був схвалений одностойно.

(Закінчення на ст. 3)

УНС ВШАНУЄ СЕН. ПЕРСІ

Чикаго, Ілл. — Сенатор Чарлз Персі, довголітній приятель американських українців, дістане першу річну гуманітарну нагороду УНСоюзу за його підтримку для українсько-американських прагнень і змагань, виявлених протягом багатьох років. Цю нагороду вручить сен. Ч. Персі д-р Іван О. Флис, головний предсідник Українського Народного Союзу, на ювілейному бенкеті, яким українське Чикаґо відзначить 90-річчя цієї найбільшої, найстаршої й найбільш заслуженої для американських українців установи.

Сен. Ч. Персі

Урочистість і бенкет відбудуться у неділю, 30-го вересня ц.р., тут, у О'Гейр Вестін готелі.

У програмі урочистости заплянований короткі промови д-ра І. Флиса та Ґльорії Пашен, заступниці головного предсідника УНС, і вокально-музичний виступ відомої оперової співачки Христини Липецької, мецо-сопрано, з Дітройту. Майстром церемонії буде д-р Мирон Куропась. Квитки на імпрезу є в продажі в секретарів Відділів УНС в Чикаґо та Ракфорді.

Оголошуючи про вибір Головним Екзекутивним Комітетом сенатора Ч. Персі на цю „Нагороду року" УНСоюзу, д-р І. Флис сказав: „Наша організація щаслива, що може надати це відзначення достойному сенаторові-сеньйорові з Иллиной. Ми бажали відзначити одного з найвизначніших американців, гуманітарні ідеали якого мають вирішальний вплив на закордонну політику цієї країни. Сенатор Персі був наш одноголосний вибір".

Список заслуг сенатора Чарлза Персі для українців є дуже вимовний і помітний. Після основування Сенатської дорадчої ради для релігійних прав у Східній Европі і в СССР (заступник головного предсідника д-р М. Куропась є членом цієї Ради) сенатор Персі підтримав резолюцію, яка засуджує Совєтський Союз за його грубе порушення релігійних свобід і закликає до відновлення обох українських Церков в Україні — Православної і Католицької. Заслугою сен. Персі є також те, що було проголошено Президентом ЗСА день 9-го листопада 1982 року — Днем Української Гельсінкської Групи. Як голова Сенатської комісії закордонних зв'язків, сен. Персі допоміг ухвалити дві резолюції, які стосуються Українського голокосту, Великого голоду в Україні 1932-33 років, штучно влаштованого большевицькою Москвою. Це також заслуга цього визначного иллинойського сенатора, — звітує Володимир Боднар, екзекутивний секретар організації Американці в Обороні Людських і Національних Прав в Україні, — що незабаром стане ухваленою пропозиція законодавства ч. 2456, що встановить американську комісію для вивчення й дослідження наслідків совєтського голодового геноциду проти українського селянства, як засобу совєтами драстично розв'язати українське „національне питання".

На урочистість вшанування 90-річного ювілею УНСоюзу та вручення нагороди сен. Персі організатори імпрези сподіваються прибуття великого числа українців-союзовців та інших українсько - американських громадян.

БЕНКЕТ УСВТ „Ч. СІЧ" ВІДКЛАДЕНО

Нюарк, Н.Дж. — Управа УСВТ „Чорноморська Січ" повідомляє, що з уваги на заряджену ієрархією УКЦеркви в ЗСА 40-денну жалобу після смерти Блаженнішого Патріярха Йосифа ювілейний бенкет і баль УСВ „Ч.Січ", заплянований на суботу, 6-го жовтня ц.р., відкладено. Нова дата буде незабаром проголошена.

ВАШІНҐТОН ОЧІКУЄ НА ЗУСТРІЧ Р. РЕҐЕНА З А. ҐРОМИКОМ

Вашінгтон. — Заповіджена зустріч президента Роналда Реґена з міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком, який сам таку зустріч запропонував з нагоди його побуту в ЗСА для участи в осінній сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, викликала мішану реакцію в політичних колах З'єднаних Стейтів Америки і в більшості задоволення серед альянтів Америки за кордоном.

Президент Р. Реґен, виступаючи на короткій пресовій конференції у Вашінгтоні і потверджуючи раніші інформації про запляновану зустріч з Ґромиком заявив, що він постарається переконати совєтського „гостя", що Америка, вирівнюючи свої браки в озброєнні, не має на меті виповідати будь-кому війни, диктувати іншим державам світу свої вимоги чи накидати їм американський спосіб життя. „Нашим завданням, — заявив Президент ЗСА, — не є робити комусь кривду", і в цьому напрямі він вестиме розмову з совєтським мініс тром.

Очевидно, Білий Дім заперечив, що зустріч була зумисно підготована в Москві і Вашінґтоні для моральної підтримки республіканців у президентських виборах, бо Москва, як кожному відомо, не пішла б на такі комбінації, а також не з причини критики демократів, зокрема претендента на президентське крісло Волтера Мондейла, що теперішня Адміністрація зумисно уникає розмов з високими речниками совєтського уряду. „Я стою перед проблемою, сказав Р. Реґен, перед якою не стояв жадний з моїх попередників". Президент мав на увазі, що під час його каденції померло два совєтські лідери — Леонід Брежнєв і Юрій Андропов, а до влади прийшов тепер Константин Черненко, який може недостатньо поінформований про американську зовнішню політику, особливо у відношенні до СССР.

Західні засоби масової інформації присвятили цій темі дуже багато уваги і висловили надію, що зустріч, хоч і не найвижчому рівні, принесе якісь видні результати і зменешння напруги між двома надпотугами. Совєтська преса натомість ще й досі не помістила ані рядка про пляновану зустріч у Вашінгтоні. Мовчить також і совєтське радіо та телевізія під час передавання вечірніх новинок.

Запитаний у Чикаґо демократичний кандидат на президента В. Мондейл заявив, що він радий, що така зустріч відбудеться, але кра ще було б якщо б Р. Реґен зустрічався з К. Черненком, теперішнім совтським лідером, хоч він знає, що останній хворіє і мало показується у своєму бюрі у Кремлі.

В політичних колах Вашінґтону і серед аналітиків переважає однак думка, що совєтскьа погодженість на зустріч і розмови з Р. Реґеном вказує на деяку зміну совєтської політики, або в Москві прийшли до переконання, що Р. Реґен виграє осінні вибори і вони будуть змушені з ним ще чотири роки „співіснувати". Немає сумніву, що американсько-совєтська зустріч на такому рівні є ударом для передвиборчої кампанії В. Мондейла і Джералдін Ферраро, хоч вони уникають конфронтації з новою дійсністю.

ПАПА ЗАЙМАЄ СТАНОВИЩЕ ДО КАНАДСЬКИХ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Флет, Рок, Нова Фунляндія. — Папа Іван Павло II, відвідуючи в середу, 12-го вересня ц.р., маленьку місцевість над атлянтицьким побережжям Канади і промовляючи до риболовів, які в тяжких умовах півночі заробляють на хліб насущний, перший раз від часу приїзду до Канади зайняв виразне становище до канадських внутрішнх проблем.

Святіший Отець взяв також участь у церемонії благословення рибацької фльотилії, яка перетворилася у загальне свято 935-ох мешканців цього поселення, що вийшли всі, як один муж, разом зі своїми дітьми і немовлятами, привітати голову Католицької Церкви, який мабуть перший раз відвідав їхню, як вони кажуть, „забуту Богом і людьми місцевість".

Виголошуючи коротку проповідь до вірних Папа засудив політику уряду, яка довела до збільшення відсотка безробіття в Канаді аж до 17 процентів, і закликав до перебудови канадської економіки, щоб таким способом забезпечити потреби власного населення.

Папа закінчив свої відвідини в Квебеку і переїхав літаком з Монтреалю до Нової Фунляндії, а потім своїм автомобілем, що його популярно називають „Попомобілем", добився до Флет Рок, де відправив Молебень і виголосив проповідь не тільки для місцевих вірних, але декількох тисяч інших, що приїхали привітати його з близьких і дальших околиць.

З Флет Рок Папа віллетів до канадських провінцій Ню Бранcвик і Нова Шотляндія. В суботу, 15-го вересня Святіший Отець буде у Вінніпегу і там на передмісті у спеціяльно збудованій полевій каплиці правитиме Богослужбу у трьох мовах: українській, англійській і французькій. Українці Манітоби очікують на приїзд Папи до якого вони довго приготовлялись.

ЧЕРНЕНКО ЗНОВУ У ШПИТАЛІ, — ІНФОРМУЮТЬ НІМЕЦЬКІ ДЖЕРЕЛА

Бонн, Західня Німеччина. — Західньонімецька газета „Ді Вельт" повідомила, що генеральний секретар Центрального Комітету КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР Константин Черненко знову у шпиталі, до якого його правдоподібно завезли зараз таки після штучної церемонії у Кремлі під час якої він вручив трьом совєтським космонавтам високі відзначення і прочитав кільканадцять рядків привіту.

Кореспондент згаданої газети повідомив з Москви, що совєтський генсек перебуває у спеціяльній клініці на передмісті Москви, частина якої зарезервована для кремлівської політичної знаті. Поінформовані джерела в Москві кажуть, що Черненко є в такому стані, що він не може виконувати своїх обов'язків і фактично усіми справами в Політбюро займаються Міхаїл Горбачов і Ґріґорій Романов, молодші члени Політбюра. Московська телевізія під час передавання політичних новинок, дуже часто згадує про активність згаданої „двійки". Навіть маловажні справи і активності Горбачова і Романова зафіксовуються телевізією і передаються на екранах, — пише газета „Ді Вельт", яка відмічує, що така зміна може свідчити про надходячі зміни на совєтському олімпі. Познакою цих змін може бути також деґрадація маршала Ніколая Огаркова з посту шефа генерального штабу армії і незначні зміни в совєтській закордонній політиці, доказом чого може бути ініціятива міністра закордонних справ СССР Андрея Громика про зустріч з президентом Роналдом Реґеном, якого досі Москва злосливо поборювала.

На думку газети, зміна на пості шефа штабу армії не означає скріплення позицій маршала Дімітрія Устінова, міністра оборони СССР в руках якого, як загально думають на Заході, лежить частина влади.

„Зірка Устінова пригасає", — говорять на Заході аналітики. Совєтська преса й інші засоби масової інформації навіть не повідомили читачів в СССР про виїзд маршала Д. Устінова на осінні маневри до Чехо-Словаччини.

В минулому передбачування „Ді Вельт" були акуратними і тому політичні кола на Заході прив'язують до цієї інформації більше уваги.

ПИТАННЯ РУСИФІКАЦІЇ ПІДНЕСЕНО НА СВІТОВОМУ КОНҐРЕСІ

Брюссель, Бельгія. — У серпні тут відбувся 7-ий Світовий конгрес прикладної лінґвістики, який організувала Міжнародна асоціяція прикладної лінгвістики (АІЛА), що має окремі відділи в 31-ій країні світу. На цей однотижневий з'їзд, який тривав від 5-го до 10-го серпня на Вріє університеті під патронатом бельгійського короля Бодуена, з'їхалося понад 1,500 делеґатів з-понад 70-ох країн світу, включно з чисельною участю науковців зі Східньої Европи та СССР.

Урочисте відкриття з гостинним концертом бельгійської камерної музики „І Фіямінґі" відбулося в неділю, 5-го серпня, на якому вітали учасників конґресу голова Міжнародної асоціяції прикладної лінґвістики та ряд представників бельгійського уряду та різних европейських установ. Головну доповідь на відкритті п.з. „20 років прикладної лінґвістики: конгреси АІЛА 1964 - 1968" виголосив проф. Ф. Гомез де Матос з Федерального університету в Пернамбуко, Бразилія.

Сам конгрес складався з вісьмох пленарних сесій та 35-ох секцій і 37-ох симпозіюмів, під час яких були прочитані доповіді на різні теми.

Під гаслом „Спеціяльні симпозіюми" в четвер, 9-го серпня, відбулася сесія „Мовні проблеми в неросійських республіках СССР", яку зорганізував та очолював проф. Міхаїл Брюхіс з Тель-Авівського університету в Ізраїлі.

Першим доповідачем був проф. Юрій Перфецький з Ля Салл університету в Філядельфії, який виголосив доповідь про русифікацію української мови п. з. „Сучасний стан української мови в УССР". Прочитана праця базувалася головно на найновіших совєтських словниках та працях українських та російських мовознавців.

Під час жвавої дискусії, що вив'язалася після доповіді один з делеґатів СССР висловив своє незадоволення, що взагалі симпозіюм під таким заголовком відбувся, а щодо русифікації української мови, то він заявив, що українська мова не заникає, а „процвітає від садочку до університету". У відповідь усі доповідачі, а зокрема професори Перфецький та Брюхіс, подали різні приклади та совєтські статистичні дані, які заперечують це твердження.

В АМЕРИЦІ

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ Олімпійський організаційний комітет, цьогорічна літня Олімпіяда в Лос Анджелесі дала прихід в сумі 150 мільйонів долярів. Ці гроші будуть використані на дальший розвиток аматорського спорту в ЗСА.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, висловлюючись про намір Волтера Мондейла підвищити податки від населення з метою обнизити федеральний бюджет, сказав, що дефіцит у державному бюджеті був би значно нижчий, коли б Палата Репрезентантів, яка є під контролею демократів, ухвалила всі Реґеном пропоновані редукування видатків.

ВЕЛИКИЙ КРИК З ТАБОРУ Волтера Мондейла про релігійне питання, яке начебто порушив „безпрецедентно" президент Реґен під час Республіканської Конвенції, є „великим шумом з нічого", згідно з думкою колишнього президента Джералда Форда. Джералд Форд, обороняючи президента Реґена, сказав під адресою В. Мондейла, що цей останній даремно намагається пришити таке „релігійне" ставлення справи самому Реґенові, бо він, тобто Мондейл, потребує, мовляв, згадати всі релігійні висловлювання Джиммі Катера під час виборчої кампанії в 1976 році, коли Картер з Мондейлом йшли проти республіканського номіната, якраз самого Дж. Форда. Реґен „не має монополю" в цьому питанні.

ФОРТ ДРАМ, ВІЙСЬКОВИЙ табір в північнозахідньому Ню Йорку, що був місцем тимчасових вишколів врядгоди американських вояків, тепер стане постійною квартирою легкої піхотинської дивізії. Ця дивізія складається з 7,500 вояків і майже 10,000 їхніх утриманців. Це вперше від часу закінчення Другої світової війни тут постійно стоятиме військо, що незвичайно добре відіб'ється на економіці цієї частини стейту, що є найбільш занедбаною.

У СВІТІ

ЕТІОПІЯ, КОЛИШНЯ АБІСІНІЯ, остаточно прийняла комуністичну систему, створила сильну урядову комуністичну партію, а її теперішній диктатор полковник Менґісту Гайле Меріям дав обрати себе генеральним секретарем робітничої (комуністичної) партії. Після обрання Меріям заявив кореспондентам, що „наші заходя для оформлення марксистсько-ленінської системи в Етіопії завершились". До речі комуністична партія Етіопії є єдиною політичною партією, яка не переслідується політичною поліцією, а всі інші колишні політичні партії, якщо існують, то тільки в підпіллі. Політбюро етіопської компартії покищо складається із сімох осіб, — чотирьох високих старшин і трьох цивільних політиків.

З НЮ ДЕЛІ, ІНДІЯ, надійшли нові інформації про успіхи афганських повстанців в боротьбі із совєтськими окупаційними військами і морально розкладеною афганською комуністичною армією. Згідно з цими інформаціями, повстанці захопили декілька стратегічних пунктів, які раніше знаходились в руках совєтських військ і які є важливі для совєтського командування для контролі шляхів достави зброї й іншого військового виряду із Совєтського Союзу до Афганістану. Совєтами контрольований уряд Афганістану признався, що минулого тижня бої між повстанцями і окупаційними військами йшли у дев'ятьох провінціях рівночасно і що число повстанців в другій половині цього року зросло принаймні на 50,000 осіб.

ПРИБЛИЗНО 2,000 АРҐЕНТИНЦІВ протестували проти присутности американських воєнних кораблів в аргентинській пристані, куди вони прибули для поповнення харчів і пального. Після демонстрацій американські кораблі від'їхали у невідомому напрямку, щоб не ускладнювати і так тяжкої ситуації в Арґентині. Інцидент мав місце в порті Пуерто Мадрін, 800 миль від столиці Аргентини Буенос Айресу. Речник американської амбасади заявив, що кораблі дійсно відплили у відкрите море, але відмовився від дальших коментарів в цій справі.

РЕЧНИКИ ВАТИКАНУ повідомили, що число нових священиків в Римо-Католицькій Церкві почало знову помалу зростати у порівнянні з минулим роком. Однак, якщо взяти до уваги раніші браки, то число священиків все ще не досягло рівня з 1970 року. В 1973 році число нововисвячених священиків коливалось між 6,800 і 7,200, але п'ять років пізніше це число спало до 5,918 річно. Від 1978 року число нових священиків помалу збільшується, але вони все ще не можуть поповнити втрати у зв'язку зі смертністю і відходом багатьох на емеритуру.

У БРИТАНСЬКОМУ ШПИТАЛІ для умово хворих померло 26 пацієнтів від затроєних харчів, зокрема зіпсутого м'яса, і ця справа викликала велике обурення у спільноті, яка домагається тепер урядового слідства і виявлення та покарання винних. Треба відмітити, що британська спільнота дуже реаґує на такі недбальства і тому не дивно, що ця справа була головною темою на сторінках преси через кілька днів.

Москва виступила проти німецького генерала в НАТО

Москва. — Московська газета „Правда", орган ЦК КПСС, надрукувала у числі з 5-го вересня ц.р., інформацію свого кореспондента Юрія Яхонтова з Бонну, у якій він гостро критикує головне командування Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) за назначення німецького чотиризіркового генерала Ганса-Йоахіма Мека на керівника озброєння країн НАТО і головного дорадника ген. Бернарда Роджерса у справах нуклеарного плянування і стратегії.

„Правда", вирвавши декілька цитат з контексту повідомлень у німецьких газетах, зокрема із ширшої інформації поміщеної газетою „Ді Вельт" пише, що, мовляв, „це давня німецька мрія, мрія всіх мілітаристів і реваншистів мати вплив на розміщення зброї масового знищування". В повідомленні також сказано, що американський генерал, головний командувач військами НАТО Б. Роджерс, довіряє німецькому генералові і тому він віддав під керівництво Федеральної Республіки Німеччини цілий ряд справ пов'язаних з нуклеарним плянуванням і розміщенням нуклеарної зброї в европейських країнах.

В інформації „Правди" говориться, що ген. Мекові віддано також справи ведення війни хемічною зброєю й цілий ряд інших важливих справ, які він зі своїми помічниками повинен вирішувати у випадку потреби. Одним словом, — каже совєтська газета, — в його руки віддано важливі аспекти діяльности цього агресивного бльоку. „Правда" при тому пригадує своїм читачам, що принесли багатьом народам світу „типіні німецькі генерали" 45 років тому і перестерігає, що назначення ген. Мека „є грою з вогнем", бо „мілітаристам тільки того й треба, щоб їх допустили до нуклеарної зброї", бо вони й так нібито раді поділяти погляди ген. Б. Роджерса на справу ведення нуклеарної війни в Европі і „будуть точно виконувати його накази", — пише в кінці своєї інформації кореспондент „Правди".

У НЕДІЛЮ, 16-го ВЕРЕСНЯ, СКАЖІМ СВОЄ ТВЕРДЕ СЛОВО У ВАШІНҐТОНІ ПРОТИ РУСИФІКАЦІЇ УКРАЇНИ ЧЕРВОНОЮ МОСКВОЮ!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Папа в Канаді

Із усіх дотеперішніх Вселенських Архиєреїв, наступників святого Петра, Папа Іван Павло II найчастіше залишав Рим для подорожей по світу. За шість років свого перебування на Апостольському престолі він переводить тепер уже 24-ту з черги подорож поза Італію, цим разом по Канаді. Розпочинаючи цю візиту в Канаді, від найдалі на схід положеної провінції Квебеку із столицею Монтреалем, Папа відвідає і висунену на північний захід положену провінцію Альберти та закінчить свою мандрівку по Канаді в її столиці Оттаві. За голосами преси — це з одного боку радісна подія для канадців,де є 11,200.000 католиків, а з другого боку — великий клопіт, особливо для органів безпеки. Щоб достойно прийняти такого достойного гостя, Федеральний уряд в Канаді призначив на це 40 мільйонів долярів, з чого найбільший видаток буде для береження його особи, на яку, як відомо, був уже раз поважний атентат. Він буде їздити опанцереною лімузиною, але з рухомим дахом, щоб — як захоче — міг станути в автомобілі, без уваги на протести служби безпеки.

Однак ця подорож Папи по Канаді має глибше і поважніше значення, як тільки церемонійні й куртуазійні відвідини. У Римо-Католицькій Церкві, також і поза Канадою, але особливо в Канаді, існує фермент. Папа Іван Павло II — консерватист і традиціоналіст, він тримається цупко канонів і традиції Католицької Церкви і є противником реформ, що їх домагаються також численні католики, які вказують на поступ у світі думок і на змінені обставини в житті людини, родини і суспільства. Конкретно ідеться про такі справи, як плянування родини, розводи, аборти, справу целібату, більша роля жінок у Католицькій Церкві. Феміністичний рух набрав у світі такої динаміки, що жінки почуваються покривдженими, дискримінованими, коли обмежують їхню ролю в Церкві до жіночих чернечих чинників і навчання в католицьких школах. Ось Папа Іван Павло II пішов вперше на поважну поступку жінкам у Канаді: дозволив, щоб вони були помічницями при уділюванні св. Причастія. Переконали Папу арґументом, що сподіваються такої маси зголошуваних до св. Причастія людей, що не подолає цьому навіть змобілізований в цілій Канаді священичий стан.

Брак священиків актуалізує теж щораз більше питання целібату. Воно було актуальне і в Українській Католицькій Церкві вже між двома світовими війнами, — відомо, що целібат обов'язував в Станиславівській та Перемиській епархіях і тільки Львівська епархія дозволяла абсольвентам теологічних студій вінчатися та ставати духовниками. Це питання набирає гостроти й тепер, коли відчувається брак священиків в Українській Католицькій Церкві.Рятує ситуацію Бразилія, де чимало молодих чоловіків зголошується до священичого стану — у чому чималу ролю грає тамошня економічна криза. Прихильники целібату мають також сильний арґумент: у Православній Церкві не існує целібату, там є жонаті духовники, а відчувається також поважний брак священиків. За прихильниками скасування целібату в Українській Католицькій Церкві промовляє історичний факт, що священичі родини започаткували нову еру: із священичих родин виросла верства працюючої інтеліґенції, яка заступила верству ополяченої або змосковщеної шляхетської верстви.

Відвідини Папи в Канаді мають на цілі тісніше пов'язати тамошній католицький світ з Ватиканом та скріпити авторитет Папи, що у практиці значить скріпити внутрішню дисципліну в Католицькій Церкві. Зрештою, Папа втішається у всьому світі та особливо в світі католиків таким авторитетом, що сподіваються чвертьмільйона осіб на його Понтифікальній Богослужбі в Оттаві. Тому що подорож Папи буде відбуватися у великій частині у прикордонній смузі зі ЗСА, то сподіваються що так званим Мостом Миру біля Баффало в стейті Ню Йорку переїде до Канади кругло мільйона осіб із Америки, щоб зустрінутись із Папою.

У всіх зустрічах із Папою Іваном Павлом II напевно візьме масово участь також Українська Католицька Церква в Канаді з її ієрархією та вірними. Жаль, що ця подорож припадає саме в тому тижні, в якому відбудеться в Римі похорон Первоієрарха Української Католицької Церкви, Верховного Архиєпископа-Кардинала й Патріярха Йосифа Сліпого. Це поважна проблема для українських католицьких Владик у Канаді, як розподілити час, щоб полетіти на похорон Патріярха до Риму та брати участь у прийманні Папи у Канаді. Не тільки римо-католики, але й вірні Української Католицької Церкви в Канаді радіють відвідинами Папи Івана Павла II.

П.О.

ЧЕРГОВА СОВЄТСЬКА ПОБРЕХЕНЬКА

Як відомо, совєтська амбасада у Вашінґтоні розіслала на всі відомі адреси, зокрема на адреси американської преси, дослідних інститутів та інших відомих установ 96-сторінкову брошуру, написану англійською мовою і видану ґенеральним штабом совєтської армії під заголовком „Військова сила ЗСА". Ця, до речі, вже третя з черги брошура подібного типу, по аналогії подібна до такої ж брошури Пентаґону під назвою „Совєтська військова сила", з тією тільки різницею, що в пентаґонській брошурі і взагалі у західніх виданнях усі циферні дані сперті на безсумнівні факти, а подібні совєтські видання — це суцільна урядова пропаґанда, метою якої є доказати, що перегони в зброєнні започаткували З'єднані Стейти Америки, а Совєтський Союз, мовляв, тільки вирівнював зброєння, готуючись до оборони здобутків жовтневої революції й інтересів країн „соціялістичної співдружности".

У згаданій совєтській брошурі читач, наприклад, знайде таке твердження, що Адміністрація президента Роналда Реґена за всяку ціну хоче зброєю перегнати СССР і, що між збройними силами Заходу і Сходу взагалі існує приблизна рівність. Позатим у совєтській брошурі написано багато не то неправди, а то й злобної брехні. Ціла книжечка насичена фразеологією, пропаґандою і твердженням про те, що західні оборонні бюджети з року в рік зростають, а — совєтські вже роками нібито залишаються на тій самій висоті. Очевидно у всьому, мовляв, винен Р. Реґен, який, — як каже Москва, не тільки розпочав процес накопичування зброї, але, маючи на увазі „розпочатий ним хрестоносний похід проти комунізму", наказав цю зброю, зокрема нуклеарну, розміщувати ближче до кордонів соціялістичних країн. Не забули совєтські пропаґандисти згадати і про нові американські космічні ракети, які, на думку західніх спеціялістів, значно можуть зменшити ризико нуклеарної атаки на ЗСА з боку Совєтського Союзу і зміцнити оборонні спроможності американського континенту.

На запитання кореспондентів представник совєтської амбасади у Вашінґтоні Владімір Нікоян заявив, що брошура була видана в Совєтському Союзі і з початком літа надіслана до ЗСА. Речники Пентаґону покищо не коментували поміщеного у брошурі матеріялу, кажучи, що вони ще не проаналізували поміщених у брошурі цифер, багато з яких не відповідають правді.

Натомість засоби масової інформації подають, що велику частину інформацій про американські збройні сили, нові роди зброї, випробування модерних космічних ракет, започаткування продукції суперсонічного бомбовика типу Б-ІБ тощо, совєтські пропаґандисти переписали просто із американських фахових і політичних журналів і взагалі із західніх видань, при чому не подали жадних інформацій, ані числових даних про совєтські збройні сили і озброєння, хоч би для порівняння, так, як це, наприклад, зробили в Пентаґоні.

Політичні і військові аналітики із здивуванням стверджують, що в брошурі ані словечком не згадано про присутність 150,000 совєтських вояків в Афганістані, на Кубі, порадників в Анголі, Етіопії, Нікараґуа, В'єтнамі, Ляосі й багатьох інших країнах, які автори брошури зараховують до числа „західніх країн".

Немає сумніву, що Москві під час тривання політики детанту вдалося здобути збройну перевагу над Заходом і цей факт кремлівські лідери хотіли б якось тепер приховати, або принаймні пояснити тим, що це вони робили для власної безпеки і безпеки своїх альянтів з Варшавського Пакту. Факт залишається фактом: на европейському континенті військові збройні сили комуно-московської імперії переживають такі ж військові формації Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) у відношенні: два до один. Біля 420 совєтських нуклеарних ракет середнього засягу типу СС-20 націлені на західньоевропейські індустріяльні центри і військові інсталяції; на кордонах між Східньою і Західньою Европою, а зокрема у Східній комуністичній Німеччині, стоїть напоготові біля 38,000 танків і чимало іншої зброї, зокрема протилетунських ракет різного типу та чимало війська. Все це можна використовувати для двох цілей: нападу на Европу, або залякування з метою підпорядкувати европейські країни совєтським інтересам, а зокрема для порізнення членських країн НАТО з Урядом ЗСА, а також для підтримки пацифістичних рухів, які можна б опісля скеровувати на різні відтинки „фронту", а особливо на боротьбу проти американських нуклеарних інсталяцій, бо про такі ж совєтські інсталяції під час великих пацифістичних демонстрацій навіть не згадується.

(Закінчення на ст. 4)

Вашінґтон чекає

(Інтерв'ю із Степаном Проциком)

II

П.: А де ви бачите поширене почуття меншевартости, про що ви згадали?

В.: Говорять в громаді відкрито, що репрезентативного концерту в Вашінґтоні не варто влаштовувати, бо нема для нього високовартісних українських творів... Одна авторка писала, що чужі диріґенти не можуть диріґувати виконування українських творів, бо вони не відчувають їхньої душі... Значить, не пхаймося з українською культурою на світовий рівень! А також, не ходімо на ці безвартісні концерти, де Бетговена диріґує француз, Верді — англієць, Дебюссі — росіянин, а Чайковського — японець..

П.: У вашій недавній статті ви критично висловились про концепт імпрези в Вашінґтоні. Як цей концепт виглядає тепер, в навечер'я маніфестації?

В.: Початок ідеї маніфестації в УККА і в УАКР зав'язався навколо 20-річчя пам'ятника Т. Шевченкові. Політичне осмислення прийшло пізніше від УАКР, але в даному складі комітету воно залишилось другорядним. Ця ідеологічна подвійність — ностальгія і усучаснення — співіснують далі; вона відображена в назвах комітету, (проєкт назви „Комітет солідарности з Українським Народом" відкинено), в змісті публікацій, і в різниці між публікаціями українською та англійською мовами. (Зредаґовані нашими молодшими авторами матеріяли по-англійському для преси й політичного світу стосуються лиш актуальних тем поневолення і русифікації).

Треба пам'ятати, що консолідаційний характер Крайового комітету є позитивний тим, що він змобілізує громадянство різних груп і переконань, але в складі такого комітету можна працювати лиш в умовах компромісів. Це в свою чергу неґативно відбивається на ідеї імпрези. Центральна ідея повинна бути одна. Навколо неї повинні концентруватися усі політичні і технічні заходи організаторів. Тематичний „плюралізм" тут не надається.

П.: Чим поясните цю подвійність, і певні трудноші в оформленні політичного змісту імпрези?

В.: Поперше чолові діячі комітету надіються краще спопуляризувати українську дійсність історією пам'ятника, як висвітленням сучасних проблем. Подруге, цьому становищу допомагає поширена аполітичність громадянства, яка виперла колишній його політичний ентузіязм і притупила чуйність до аґресії ворога. Нерідко почуєте в громаді гордість співрозмовців з того, що вони є аполітичні, і не вмішуються до жадної політики. Це виявлення інтересу до власної історії і сучасної долі народу приходить з моментом присвячування більшости уваги справам безпосереднього окруження, або справам обмеженого значення. Навіть, наприклад, якби ми ішли за календарними спонуками, то крім 20-річчя пам'ятника ми знайшли б цього року 40-річчя створення УГВР. Різниця між національними й історичними важливостями цих двох подій не вимагає дискусії; (Треба короткої індоктринації: при творенні УГВР не було присутнього ні одного німця, і не висловлювано там привіту німецькій армії ані її фюреру; УГВР була створена українськими силами й на українській землі, і тому вона є нашою чистою візитівкою для світу); одначе до вух тисячів маніфестантів, ані до вух зовнішнього світу ця подія не дійде. Ми аполітичні!

П.: Які ж є, вкінці, ваші сподівання успіху маніфестації?

В.: Фестивалі в Українському Братському Союзі, в Ню Джерзі, чи в Елленвіллі мають 5 до 15 тисяч народу без зайвої пропаґанди. До маніфестації у Вашінґтоні ми мобілізуємо народ уже декілька місяців і не знаємо, який буде вислід. Ми до останньої хвилини голодової маніфестації минулого року також не знали, який буде її вислід. Але численність учасників виявилася більшою як ми сподівалися. Сьогодні я вірю в здоровий загальногромадський стиль організації маніфестації, і в широко виявлені в нашій підготовчій роботі правильні цілі імпрези; вірю в здорову реакцію об'єктивного суспільства. В обличчі тисячів ентузіястичних учасників походу сподіюся побачити повну апробату нашої роботи, і їхнє власне задоволення із виконаного обов'язку.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

Михайло Кучер

УРБАНІЗАЦІЯ У СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ

Село — це внутрішня слабість совєтської системи. Тому село треба переселити до міста, знештралізувати його. Навіть десятки років після примусової колективізації, село дуже різниться від міста. Селянин-колгоспник і досі любить землю. Праця селянина інша як фабричного робітника. Селянин здобуває їжу, у війську боронить країну.

У Совєтському Союзі зформульовано програму ліквідації селянства. Це головне завдання партії. Селянство вважається проміжним прошарком суспільства, який перешкоджає стадії „розвиненого соціялізму". Це чуже тіло, яке треба зробити своїм. Такий процес вже реалізується. Географічно село має зникнути. Головна рушійна сила — робоча кляса, яка вже освоїла міську культуру, зрозуміла її. Все погане має залишитися на селі.Очевидно і в місті досить свого поганого.

У Совєтському Союзі провадиться процес перетворення селянина в робітника. Це характеристичне явище для совєтського суспільства. Влада має намір перевести сільське господарство на шлях індустрії.

Індустріялізація вимагає нових трудових резерв, а вони є тільки на селі.Одначе совєтська економіка неефективна, в ній працює занадто багато людей, які дуже мало продукують. Колективізація була першим сильним ударом по селі, по його традиційному житті. Вона також дала необхідні трудові резерви.

Совєтська влада на зразок ЗСА хоче зменшити кількість населення, яке працює на землі. В ЗСА і Канаді у хліборобстві працює 6 відсотків населення. Як того досягнути в СССР партія ще не знає.

Знищення села розглядається як найбільш важливий засіб нормальної інтеґрації. А це повна загроза національним республікам, зокрема Україні. Сталін давно сказав, що національне питання — це властиво питання селянське. Із знищенням селянства прийде час на ліквідацію національного питання.

Брежнєв так висловився на тему програми нечорноземної частини Росії: 1) Побільшити врожайність; 2) створити певну матеріяльну технічну базу, 3) перетворити село у вигідні аґроміста. На реалізацію призначено 35 міліярдів рублів.

У 1974 році в нечорноземній частині Росії сільського населення було 40 відсотків. Воно жило у селах. У цілій нечорноземній частині Росії було 143,000 населених пунктів. З них вирішено залишити тільки 29,000 „перспективних сіл". Решті сіл було заборонено будувати нові хати, або направляти старі. Їх треба було ліквідувати протягом 10-15 років. У наслідок програми, нечорноземну частину Росії, величезну частину селян було свідомо поставлено в неможливі умови.

В Калінінській області з 547 населених пунктів — 477 не мали клюбів. 433 селища, в яких жила половина населення области, не мали жадних культурно-побутових закладів, 167 не мали бібліотек, у 412 селах ні коли не показувано фільмів.

У селах области не було реґулярної медичної допомоги. На 10,000 населення районів було 33 лікарів і 117 шпитальних ліжок, але на тих же 10,000 сільського населення було двох лікарів і 33 шпитальні ліжка. Двох лікарів мали денно обслужити 150 сіл.

За таких умов селяни не хотіли переселятись в аґроміста і масово виїжджали. Молодь також залишила село. Молоді жінки і дівчата теж масово залишали село. На 1-го січня 1977 року в Кіровоградській області чоловіків від 16 до 19 років було 8,000 більше, як жінок. Совєтська культура, в тому телевізія, також сприяла втечі молоді з села. Вже 1975 року нечорноземна область Росії обернулася в урбанізовану зону. І в згаданій області залишилось 27-28 відсотків населення. В Іванівській і Тульській областях цей відсоток складав 10-25 відсотків. Кіровоградська область цілком урбанізована, з 85 відсотків міського населення.

З 1959 по 1978 роки кількість населених пунктів зменшилася на 40 відсотків. На землі залишилося 20 відсотків населення. Решта — це пенсіонери, учні, інтеліґенція — вчителі, лікарі.

З 1959 року по 1970 в СССР кількість здатного до праці населення зменшилася на 15 відсотків, а в нечорноземній частині СССР на 34-42 відсотки.

Процеси знищення села охопили всі союзні республіки СССР, в тому й Україну. Даних про той процес на нашій батьківщині ми не маємо.

У зв'язку з урбанізацією стала неможливо гострою мешканева криза. До революції (1913 рік) в містах Росії на одну людину припадало 7 квадратових метрів мешкальної площі. Після революції, 1928 року мешкальна площа на одного жителя складала 5,8 кв. метрів, 1932 року 4,9 кв.м., 1937 року 4,6 кв. метрів. 1940 року мешкальна площа на одного жителя складала 4.5 кв.м. Того ж часу у соціялісній також Чехо-Словаччині мешкальна площа на одного чоловіка складала 17 квадратових метрів.

Зараз по війні у Західній Україні була запроваджена уніфікація цілого господарського і політичного життя. Засобами уніфікації були: депортація, аґрарна реформа, „розкуркулювання", колективізація та іміграція нового населення. Насамперед депортовано всі політично неблагонадійні (підозрілі) і „клясово ворожі" елементи.

о. М.М. Соловій, ЧСВВ

НЕОЦІНЕНА КНИГА ПРО ОБРЯДОВІ СПІВИ НАШОЇ ЦЕРКВИ

Невтомний дослідник історії українського церковного співу, музиколог і композитор, Мирон Федорів обдарував нашу Українську Католицьку Церкву неоціненим своїм твором про „Обрядові співи Української Церкви Галицької землі". Довго довелося священикам і мирянам нашої УКЦеркви ждати на появу такої цінної публікації, якою є книга М. Федорова про „Літургічні співи", що були в ужитку через довгі віки на „Галицькій землі".

Це справді вартісна і неоцінена розвідка про історію нашого церковного співу, якої ми ще не мали в нашій літературі про церковний спів і музику. Вправді, про церковне мистецтво, музику і напіви писали в минулому і д-р Борис Кудрик, Микола Грінченко, Павло Маценко, Олександер Кошиць, Станислав Людкевич, але всі ці автори і їхні цінні книжки чи розвідки про церковну музику в Україні є сьогодні бібліографічною рідкістю, призабуті і немов покриті „порохом" минулого. Хто ж їх сьогодні має в своїй бібліотеці? Хто взагалі, крім одиниць, цікавиться такою багатою історією нашого церковного співу й музики? Той, що пише ці рядки, купив собі у Відні 1942 року рідкий вже і тоді „Огляд історії української церковної музики" д-ра Бориса Кудрика, що вже і тоді, під час війни, був бібліографічною рідкістю. З тією книжкою „возився" я і ще „вожуся" дотепер, і з тієї книги д-ра Кудрика, виданої у Львові в 1937-му році, заінтересовані люди поробили собі фотостатичні копії. Але і Б. Кудрик не сказав „останнього" слова про нашу церковну музику, хоч і як вона цінна для кожного історика чи дослідника наших церковних співів і напівів.

Мирон Федорів у своїй книзі вклав, що так скажемо, цілу свою душу! З його обширної розвідки (88 сторін великого формату!) проявляється його велика любов до церковної музики, якій він посвятив чи не понад 50 років свого життя. І як кожний дослідник стрічав він дуже багато не раз і непоборних труднощів, щоб довести свою працю до бажаного кінця. Ми знаємо не тільки з його розвідки, але також із інших джерел, що перша його праця: „Василіянські церковні напіви", що вийшла в Римі 1961 року, накладом Генеральної Курії О.О. Василіян, мала в оригіналі Коментар до богослужебних напівів О.О. Василіян, але, на жаль, видавці зовсім вилишили цей Коментар автора, а навіть не було згадане ім'я того, що ці пісні-напіви позбирав і виправив їх, тобто ім'я Мирона Федорова. А шкода була велика, бо такі видання, як видання богослужебних напівів мусить мати відповідне введення і коментар.

У теперішній книзі М. Федорова (312 ст.) про стисло літургічні пісні чи напіви різних хорових частин Служби Божої є поданий аж надто широкий Коментар з докладним введенням і поясненням церковних напівів, що збереглися в традиції УКЦеркви в Галицькій землі. М. Федорів поділив свою працю на три Віділи чи Секції. У Першому Відділі автор подає знамените введення до хорового матеріялу, що він зібрав і приготовив до видання і джерела, про їх питомий характер і розвиток. Дуже цікаві є підрозділи книги М. Федорова, де він розповідає історію церковного співу в Україні в передмонгольській добі, заторкуючи при тому всьому ті впливи, під якими розвивався наш церковний спів на протязі сторіч. На своїх місцях автор вияснює різні терміни і назви, вживані в церковному співі, подаючи етапи розвитку хорового співу на наших землях. Цінні є завваги автора про ті школи, представників і дослідників і записувачів церковного хорового співу на Україні, почавши від найдавніших аж до найновіших часів. При тому всьому автор описує все це не високопарною, але зрозумілою навіть для не-фахівців мовою. Думаємо, що цей Перший Відділ повинен автор видати окремою відбиткою, бо вона творить для себе завершену цілість.

Другий Відділ твору М. Федорова — це „Нотний Відділ" (Стор. 73-216), і в ньому записані всі зібрані ним напіви Божественної Літургії, що були в уживанні в Галицькій Церковній Провінції, а звідтам продісталися і до нас, що живемо тепер поза межами України. Деякі літургічні співи, наприклад „Велика Ектенія" має 14 зразків, „Святий боже"–12 зразків, „Аллилуя" — шість зразків, „Ектенія Потрійна" — 11 зразків, „Ми що Херувимів..." — 16 зразків, „Просительна Ектенія", — 14 зразків, „Ектенія Благальна" після освячення Дарів — 11 зразків. По-чотири, по-п'ять, по-шість чи сім зразків мають такі частини Служби Божої (Божественної Літургії) як Антифони, Єдинородний Сине..., Свят, Свят, Свят..., Символ Віри й Отче наш.

До напівів Божественної Літургії М. Федорів долучив також Панахиду, в якій також є хорові частини із двома чи трьома зразками.

Ми аж ніяк не хочемо робити якихось критичних завваг щодо вартости і манери автора в його записах зібраних ним церковних мелодій. Ми не маємо до того відповідного знання, але підкреслимо його дбайливість, щоб мелодії давніх (старослов'янських) текстів розкласти відповідно до таких чи інших перекладів на українську мову. Ми згідні вповні з автором, що приходилось йому дуже трудно немов би перелицьовувати віками освячені старослов'янські мелодії на живу народну мову (Стор. 20). Але і ці труднощі автор вміло переміг і тим багато поможе для одностайного церковного співу в нашій діяспорі. Під сучасну пору в нас (розумію тут епархії чи парохії УКЦеркви поза межами України!) є ще багато хаосу, браку одностайности в церковних напівах Божественної Літургії. Як колись говорили в нас, що „попик — то типик", так зараз треба було б сказати „скільки дяків — стільки і напівів". Зрештою, в нас ще покутує широка свобода необмежена ні типіками ні ірмологіонами ні освяченими традицією церковними напівами. Багато хаосу в церковному співі вводять ті духовні, що, не простудіювавши якслід літурґіку і музику нашої УКЦеркви, насліпо заводять і обрядові практики і церковні напіви, запозичені від усяких „восточників": росіян, сербів, греків чи болгар, а навіть від мелхітів і сирійців, а такі напіви і практики є таки аж надто чужі для нашого традиційного церковного співу чи обрядових практик.

Власне М. Федорів всюди і систематично задержує давні наші церковні напіви, і при тому не боїться сказати

Закінчення на ст. 3.

ОСІННІ МІСЯЦІ — ЦЕ ЧАС ІНТЕНСИВНОЇ СОЮЗОВОЇ ПРАЦІ. НЕ МОЖЕ БУТИ НІ ОДНОГО ВІДДІЛУ, ЯКИЙ НЕ ВИКОРИСТАВ БИ ЦИХ МІСЯЦІВ ДЛЯ ЗБІЛЬШЕННЯ СВОГО ВІДДІЛУ ТА СКРІПЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Відбувся 37-ий...

(Закінчення зі ст. 1)

Перед виголошенням звітів членів уступаючої ЦУ ОДВУ Мандатно-верифікаційна комісія подала свій звіт. На залі було 47 делегатів та 54 гостей, разом 101 особа.

Докладний звіт з діяльности ЦУ за час дворічної каденції від 36-го З'їзду виголосили або прочитали голова д-р Б. Шебунчак, перший заступник проф. П. Стерчо, другий заступник В. Процик, генеральний секретар — мгр В. Яців, фінансовий референт О. Суховерський, організаційний референт Ю. Солтис, господарський референт І. Яремчук, голова управи Оселі Микола Ящук, головний редактор журналу „Самостійна Україна" інж. В. Нагірняк, від Управи Видавничої Спілки „Самостійна Україна" — мгр Г. Яшко, від референтури суспільно-громадських зв'язків Я. Стасик, від Товариського суду М. Середович, від управи парафіян місцевої каплиці св. Андрея С. Селешко, від Контрольної комісії голова Р. Крупка.

По закінченні звітів заступник голови Управи Українського Національного Об'єднання в Канаді проф. В. Верига привітав учасників З'їзду. По вичерпанні звітів та проведеної всесторонньої дискусії над ними речник Контрольної комісії Р. Крупка проголосив її ухвалу про уділення абсолюторії Центральній Управі з признанням і подякою. Особливо З'їзд підкреслив жертвенність для Організації д-ра Б. Шебунчака, який за два роки останньої каденції для організаційних потреб організації не взяв з каси організації ані цента, витративши на репрезентаційні цілі, подорожі та численні телефони понад 10,000 дол. з своєї зарібкової платні. З'їзд також маркантно підкреслив заслуги проф. П. Стерча у справі організації величавої та вікопомної Маніфестації у Вашінгтоні 2-го жовтня м. р. для вшанування жертв Великого голоду в Україні 1932-33 років.

Підкреслено заслуги і жертвенність у діяльності заступника голови В. Процика, генерального секретаря В. Яцева, реф. каплиці С. Селешка, зв'язкового з американськими профспілками Я. Стасика та майже всіх членів Центральної Управи з членами управи Оселі ім. О. Ольжича.

Відтак здавали звіти комісії господарсько-фінансова, Просьб і скарг та Резолюційна. Після прийняття звітів з поправками, приступлено до вибору нової Центральної Управи на наступних два роки. Як у доборі складу Номінаційної комісії, так і складу Центральної Управи делегати З'їзду керувалися регіональним представництвом обраних від різних стейтів. На внесок речника Номінаційної комісії, що складалася з 13-ох осіб, В. Процика, через аклямацію на почесного голову ОДВУ одностайно обрано д-ра Б. Шебунчака. Роздільним голосуванням окремо від вибору членів Центральної Управи, було через аклямацію одностайно визначено на голову ЦУ ОДВУ П. Дорожинського, а на членів ЦУ було затверджено також одностайно 13 осіб: перший заступник — проф. П. Стерчо, другий заступник — д-р Мирослав Чоповський, генеральний секретар — д-р В. Процюк, організаційний референт — Я. Стасик, пресовий референт — інж. Іван Турянський, фінансовий референт — проф. П. Войтович, скарбник — інж. Ю. Левченко, господарський референт — С. Селешко, суспільно-громадський референт — Сидір Новаківський, культурно-освітній — мґр Р. Ґелетканич, вільні члени — головний редактор „Самостійної України" — інж. В. Нагірняк та мгр Микола Кавка. До Контрольної комісії були обрані: голова Р. Крупка, В. Процик, Михайло Нич, І. Яремчук, Микола Андрейко, В. Яців. До Товариського суду були обрані: голова — М. Середович, П. Ґенгало, П. Байбак, С. Білий, М. Яшко.

Лейтмотивом рішень та резолюцій З'їзду було: декляpація вірности та лояльности Урядові та Конституції ЗСА, невпинне прагнення і заходи до завершення суспільно-громадської і політичної консолідації всіх українських чинників у вільному світі, повсякчасна жертвенна моральна і матеріяльна дія у напрямку всебічної допомоги українському народові в його прагненні здобути вільну, суверенну і самостійну українську державу.

37-ий З'їзд ОДВУ закінчено в неділю, 2-го вересня, відспіванням „Не пора, не пора" о 5-ій год. по полудні перед початком бенкету.

Конференція в пошану О. Кандиби-Ольжича

У суботу, 1-го вересня, о год. 3-ій по полудні у центральній залі Оселі відкрилася урочиста конференція в пошану Олега Кандиби-Ольжича в 40-ву річницю його смерти в концентраційному таборі Саксенгавзен у Німеччині.

Конференційну залю вщерть виповнили делегати і гості, учасники Річної конференції Українського Золотого Хреста та поселенці Оселі. Конференцію відкрив голова ЦУ ОДВУ д-р Б. Шебунчак, закликавши присутніх піднесенням з місць та хвилевою мовчанкою вшанувати пам'ять О. Ольжича. Модератором цієї урочистої конференції був проф. П. Стерчо.

На конференції виступили з доповідями про О. Ольжича три визначні політичні і культурно-громадські діячі: д-р Олег Лащенко — „Героїчна творчість Олега Ольжича", д-р З. Городиський — „Олег Ольжич, як політичний діяч", проф. Верига — „Втрати українських націоналістів у Другій світовій війні".

Богослуження і маніфестація

Для гідного відзначення і вшанування тривалої пам'яти у неділю, 2-го вересня, у місцевій каплиці св. Андрія Первозванного була відслужена Архиєрейська Божественна Літургія, яку відправив Блаженніший Владика митрополит Мстислав в асисті протоієрея Григорія Подгурця та семінаристів Івана Бручка, мол. та Юрія Гільтайчука. Співав місцевий католицький парафіяльний мішаний хор під орудою Василя Пизюра. У Богослуженні взяло участь багато людей з числа місцевих поселенців та делегатів на З'їзд ОДВУ та Конференції УЗХ. На Богослуженні тримали почот у своїх уніформах т а з своїми прапорами ветерани 1-ої Дивізії УНА та Союзу Ветеранів Українського Резистансу. Владика Мстислав у святочній проповіді застерігав вірних Української Церкви проти розкладової дії таємної ворожої агентури, що хоче розкласти наші родини і суспільство. Закликав вірних до чуйности та пильности. При закінченні Літургії проголосив многоліття провідникам американської держави, ієрархії та вірним Української Православної Церкви, первоієрархові Української Католицької Церкви в ЗСА Митрополитові Стефанові та вірним його метрополії, українському народові на рідному материку та патріотам-націоналістам з ОДВУ та ІСНО. Владика Мстислав сказав, що він вже четвертий раз приїжджає з насолодою на цю Оселю, бо вона з її власниками є духово-ідейною оазою натхнення і стремління до осягнення державницького ідеалу. По закінченні Літургії, о год. 11:30 перед полуднем, була відслужена українська католицька Літургія парохом місцевої католицької каплиці св. Андрія Первозванного о. Богданом Левицьким. Під час цієї Служби Божої при каплиці весь час перебував Блаженніший Владика Мстислав, символізуючи і даючи доказ духової єдности і соборности.

Соборна Панахида

О год. 12:30 по полудні почалася Соборна Панахида за спокій душі сл. п. Олега Ольжича-Кандиби, відслужена Митрополитом Мстиславом в асисті православних і католицьких священиків. З католицьких священиків були о. Б. Левицький та о. Теодор Данусяр. При закінченні Панахиди Владика Мстислав коротко промовив про ролю і значення для України О. Кандиби-Ольжича та заінтонував „Вічная пам'ять", проспіваний хором і всіма присутніми.

Маніфестація

По закінченні Соборної Панахиди перед пам'ятником О. Кандиби-Ольжича розпочалася маніфестація на пошану і увічнення його пам'яти. На маніфестації було присутніх біля 1,000 осіб. Перед його пам'ятником вишикувалися комбатанти та представники багатьох організацій з прапорами. Маніфестацію відкрив д-р Б. Шебунчак. Рецитацію „У поклоні О. Ольжичеві" зворушливо виголосила артистка Володимира Кавка. Голова ПУН Микола Плав'юк виголосив урочисту промову на пошану О. Ольжича, дав чіткий образ визвольних процесів в Україні та підкреслив завдання вільних українців перед батьківщиною. Збірну рецитацію на інтенцію урочистости виголосили сестри Оля, Маріянна, Оксана і Марта Михайлюки. Мистецькою прикрасою маніфестації був виступ жіночого вокального ансамблю „Намисто" з Вашінгтону.

Ця імпозантна і многолюдна маніфестація закінчилася співом всіх присутніх національного славня.

Бенкет

З нагоди 37-го З'їзду та відбутих конференцій братніх організацій був влаштований бенкет, на якому були присутні делегати, гості та запрошені представники організацій.

Бенкет відкрив д-р Б. Шебунчак, який на тостмайстра запросив проф. П. Стерча. При вході до бенкетової залі привітано Митрополита Мстистала та голову ПУН, які відтак сиділи за почесним столом з представниками організацій.

Головними точками бенкету були виступи новообраного голови ЦУ ОДВУ П. Дорожинського і Митрополита Мстислава. Голова ЦУ ОДВУ дав експозе внутрішньо-української ситуації та накреслив завдання на зовнішньому відтинку.

Митрополит Мстислав, говорячи про безладдя у суспільно - громадському житті, натаврував звичку мовчанки, байдужости та пасивности. Він назвав це духовим рабством і злом, яке можна побороти тільки активною боротьбою і діяльністю на принципах правди і справедливости.

У мистецькій частині бенкету виступив знаний скрипаль проф. Петро Прус при акомпаньяменті Юрія Пападакіса.

Кінцеву молитву на закриття бенкету виголосив о. д-р М. Канаван.

Конференція УЗХ

У днях 1-2-го вересня відбулася тут також Річна конференція делегаток Українського Золотого Хреста (УЗХ) з різних стейтів, присвячена прославленню сторіччя Україського Жіночого Руху.

У неділю, 2-го вересня, по закінченні бенкету у великій залі Оселі було відзначено цей ювілей. Було рецитовано літературно-сценічний монтаж на тему зазначеного ювілею у хронікально-історичній послідовності. Автором монтажу є письменниця Леся Щур-Храплива. Виконавцями монтажу були: Павлина Різник, Міра Повх. та сестри Оксана і Марта Михайлюки. Під час виконання монтажу через прозірки показано на екрані окремі фрагменти з історії Українського Жіночого Руху. Заслуговує на признання УЗХ за видання Бюлетеню у формі журналу, тематично присвяченого 100-річчю УЖР.

Неоцінена...

(Закінчення зі стор. 2)

історичну правду про походження більшої їхньої частини, а яку правду або замовчують або напівтихим голосом згадують деякі автори чи історики церковної музики. Наприклад, він не погоджується з деякими музикологами, що мають упередження до т. зв. „василіянської школи" в нашій церковній музиці чи церковних напівах. Наш автор — на підставі історичної аналізи церковних напівів — доводить, що остаточно наші церковні напіви оформилися і „вийшли" з манастирів, наприклад, Київської Печерської Лаври, з Почаєва, Львова чи інших чернечих центрів. А в тих давних часах наші ченці, хоч може не називали себе „василіянами" в сучасному змислі, то, однак, держалися і в своїй аскезі, і в типиконі і в системі своїх церковних напівів таки „василіянської" школи, (бо іншого типу чернецтва в нас і не було!). За це, тобто за встановлення історичної правди про ролю ОО. Василіян у творенні і поширюванні церковних напівів, М. Федорову належить повне признання. Він просто твердить, що „кожний культурний українець повинен дорожити як великим причинком до нашої церковної культури, яка зберігалася в осередках, де були колись василіянські манастирі, і де цей (церковний) спів плекався й творив одність в загальному нашому культовому співі..." (Стор. 12-13). Не треба теж забувати, що багато літургічних видань книг і церковних напівів творились і друкувались у василіянських друкарнях, як мінеї, тріоді й усякі самогласники й ірмологіони, богогласники, релігійні пісенники, коляди й інші видання, а все для свого народу...(Стор. 13)

Добре зробив М. Федорів, що перший „Український Відділ" своєї книги, тобто свою наукову розвідку про наш церковний спів, він подав у перекладі на англійську мову. Цей переклад дуже вміло і фахово зробив о. крилошанин Йосиф Шарий (Стор. 218-194). Цей переклад є Третім Відділом книги Федорова. За цей переклад будуть йому і о. Шарому дуже вдячні всі ті священики, дяки, диригенти, співаки і церковнослужителі, що вже не знають української мови, або її вповні не опанували. Із англійського перекладу розвідки М. Федорова вони багато довідалися про походження, красу, велич і розвиток церковного співу і музики УКЦеркви, якої вони є членами. Ми маємо чим гордитися перед іншими обрядовими піснями інших народів, церков чи обрядів, без потреби якогось неорганічного і штучного наслідування церковних напівів, вживаних в різних церквах і обрядах, але які є чужі для нашого українського обряду.

М. Федорів посвятив свою працю бл. п. Глібові Кінахові, ЧСВВ, що його заохотив і немов „заставив" збирати церковні, богослужебні й обрядові напіви УКЦеркви в Галичині і на Закарпатті! Автор почувається до вдячности супроти цього великого василіянського праведника. А всі ті, що будуть вживати виданої автором книги завжди будуть добрим словом згадувати його, як надхненого любителя всіх рідних церковних напівів за те, що він не дав загинути цій нашій церковно-богослужебній пісні, яку ми — емігранти — привезли із собою із своїм обрядом в країни нашого теперішнього поселення.

І хочемо закінчити нашу рецензію словами нашого великого Кобзаря:

„Наша дума, наша пісня,
Не вмре, не загине...,
От де, люди, наша слава,
Слава України..."

Ці слова Шевченка можна примінити і до книги М. Федорова. Така книга, як його, не дасть загинути на чужині нашій прекрасній, богослужебній і літургічній пісні нашої УКЦеркви! Тому треба, щоб ця книга опинилася в руках кожного українця-католика, якому є дорогі своя Церква, рідний обряд і рідна церковна пісня! Її можна набути в: Rev. Boniface Malovany, OSBM., 3100 Weston Road, Weston, Ontario, M9M 2S7, Canada.

ПРИБЛИЗНО 60,000 ВІЙСЬКА членських держав Варшавського Пакту беруть участь в осінніх маневрах в Чехо-Словаччині. Мадярське пресове агентство МТІ повідомило, що в маневрах беруть участь війська СССР, Болгарії, Чехо-Словаччини, Польщі, Східньої Німеччини і Мадярщини. Румунія, яка формально є членом Варшавського Пакту, але воліє не демонструвати своєї військової сили, вислала до участи в маневрах тільки своїх високих старшин. Совєтський маршал і головнокомандувач військами Варшавського Пакту Віктор Куліков, має загальний нагляд над маневрами.

10-го вересня 1981 р. відійшов у Вічність

бл. п.

ПАНАС ВАСИЛЬОВИЧ ФЕДЕНКО

визначний діяч українського соціял-демократичного руху, член Української Центральної Ради, Трудового Конґресу Народу України, історик, журналіст, письменник.

В треті роковини смерти згадуємо Покійного спільно з Його Приятелями, Однодумцями та Прихильниками.

Син — БОГДАН і невістка НІНА

В ПЕРШУ НЕЗАБУТНЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ВАЛЕНТИНА ПІДЛІСНОГО

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА

відслужиться в неділю, 16 вересня 1984 р., о 11:30 год. ранку в Українській Автокефальній Православній Церкві соборноправній св. Миколая в Рочестер, Н. Й.

Родина Покійного запрошує всіх помолитися за душу Спочилого. Після Панахиди відбудеться ПОМИНАЛЬНИЙ ОБІД в церковній залі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Церковна Управа складає глибоке співчуття вдові Зіні і синові Юрію з родиною.

Голова Парафіяльної Ради
ПАВЛО ПРОКОПЕНКО

Українська Американська Координаційна Рада та її складові частини

з глибоким жалем і смутком повідомляють своє Членство, що з Волі Всевишнього відійшов у Вічність в Римі 7-го вересня 1984 року

БЛАЖЕННІШИЙ

ПАТРІЯРХ і КАРДИНАЛ

ЙОСИФ СЛІПИЙ

довголітній каторжник і невтомний борець за людські і Божі права свого народу й Української Католицької Церкви в завершенні її патріярхатом.

Нехай буде Вічна Пам'ять і Слава Великому Синові України!

Екзекутива
Української Американської Координаційної Ради

Помітна подія в українській дільниці Чикаго

У дні 22-го серпня ц. р. тут відбувся соборний чин посвячення площі під будову нового приміщення для Першого Українського Федерального Щадничого Банку „Певність", який довершили митрофорний прот. о. Федір Білецький, настоятель собору св. князя Володимира, митр. о. Маріян Бутринський, настоятель собору свв. Володимира й Ольги та настоятель катедри св. о. Миколая о. Володимир Климчук. Присутній був теж о. Ковальський, гість з Канади.

Після посвячення відбувся акт зрушення землі, на якій буде незабаром споруджено будинок із устаткуванням для нової, тепер дуже поширеної серед американських банків обслуги своїх клієнтів, які не мусітимуть заходити до середини банку, а під'їждаючи до відповідного віконця швидко й вигідно полагоджуватимуть свої фінансові справи.

Посвячення площі під будову Української щадниці „Певність"

Зрушення землі виконали президент банку д-р Юліян Е. Куляс, екзекутивний директор і скарбник Ірина Л. Левицька-Гіромнімон, представник стейтової леґіслятури Мирон Куляс, Ярослав Загородний, д-р Тарас Ґаврик, Петро Семків, д-р Павло Надзкевич—члени дирекції. Серед присутніх можна було побачити головного предсідника Української Народної Помочі ред. Володимира Мазура, голову Іллинойського Відділу УККА д-ра Мирослава Харкевича, представників фінансової установи Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч", її екзекутивного президента Романа Мицика, заступника Омеляна Плешкевича, екзекутивного директора Богдана Ватраля та інших визначних гостей.

Під час полуденку президент Ю. Куляс у своєму слові підкреслив вийнятковий день в історії розвитку єдиного українського банку в нашій діяспорі, як ще один крок на шляху скріплення економічного потенціялу—основи громадсько-політичного життя української спільноти.

Роман Мицик, президент Кредитівки „Самопоміч", привітав новий осяг нашого банку та побажав дальших гарних успіхів для добра нашої спільноти. Згадуючи про посвячення площі під будову банкового приміщення, варто відмітити, що стан посідання українців у нашій дільниці постійно побільшується і сливе кожного року добавляється якийсь будинок чи площа під будову.

Треба згадати, що в 70-их роках піонером в цьому була наша парафія свв. Володимира і Ольги, яка раніше, в 70-их роках, закупила ряд старих будинків під будову собору і парафіяльного будинку, а також будинки, у яких тепер живуть українці, усунувши попередніх небажаних жителів. Це причинилося великою мірою до прочищення, впорядкування і запевнення більшої безпеки в нашій дільниці, де приміщуються наші торговельні підприємства, книгарні, друкарні, установи і товариства, фінансові установи, адвокатські канцелярії, а зокрема Інститут модерного мистецтва, який постійно виявляє тенденцію до поширення і придбання нових сусідніх приміщень, потрібних йому для влаштування кімнат для мистецьких виставок і принагідних мистецьких імпрез.

В близькому сусідстві каси „Самопоміч" основно перероблено будинок, який є власністю Товариства „Самопоміч", де у великій залі видаються обіди для старших горожан і яка служить також для річних зборів та імпрез.

На вулицях Вестерн і Валтон, напроти банку нещодавно побудовано модерний, гарний і просторий будинок, де приміщується Головна Управа Української Народної помочі. Багато вже житлових будинків відкупили українці, і так повертаються до цієї дільниці молодші родини, бо тут мають школи, церкви та інші вигоди. Якщо так далі буде розвиватися дія прочищування нашої дільниці, яку вже назвали „Юкрейнієн Виллидж", то невдовзі ми закріпимо її за собою без співучасти інших національностей. В цій справі наш банк робив і далі робитиме всі заходи і старання, фінансуючи реальностевими позиками, закуповування нових будинків.

Р. К.

Українсько-Американський День в Баффало

Влаштовування Українсько-Американських Днів у Баффало стає вже звичаєм. Почавши від 1972 року відбуваються вони кожного року в місяці серпні. Давніше такі Дні відбувалися спорадично, звичайно під патронатом Церкви. Тепер їх влаштовує Відділ УККА. Кожнорічний Українсько-Американський День присвячений якійсь події чи постаті з минулого.

Цьогорічний Українсько-Американський День, який відбувся в неділю, 12-го серпня, на площі церкві св. Василія Великого в Ленкестері, був присвячений трьом подіям: 70-літтю створення Леґіону УСС, 40-літтю створення УГВР і 40-літтю бою Української Дивізії під Бродами. Присутнім на площі гостям про ці події весь час нагадувала чудова символічна декорація, уміщена на трибуні, запроєктована й виконана мистцем Мар'яном Борачком. Ці три події були теж і темою промови, що її в офіційній частині виголосив хорунжий І-ої Української Дивізії УНА Ігор Чмола. Тривалою пам'яткою про Українсько-Американський День 1984 року залишаться жетони з позначенням усіх трьох згаданих річниць.

Офіційну частину Українсько-Американського Дня відкрила коротким словом голова Відділу УККА Даша Процик, попросивши до ведення програми д-ра Андрія Дякуна, місцевого адвоката, полковника американської армії (в резерві), який займає становище заступника голови Відділу. Молитву на початку і у кінці програми провів о. д-р Павло Івахів. Великої поваги імпрезі надали національні гимни, американський і український.

Українсько-Американські Дні й інші українські імпрези використовують часто кандидати на різні урядові становища, щоб своїми виступами з'єднати собі голоси в листопадових виборах. Без таких виступів не обійшлося і цього разу.

У мистецькій частині програми взяли участь хор ОЖ ОЧСУ „Мрія" під керівництвом Юрія Гудим'яка і танцювальний гурток Осередку СУМА під керівництвом Володимира Коваля. Всі вони з Баффало.

В неофіційній частині Українсько-Американського Дня, яка мала розваговий характер, присутні гості мали змогу послухати українських пісень, передаваних із грамофонних записів. Озвученням площі при допомозі новопридбаної Відділом УККА апаратури займалися Мирослав Маланяк і Михайло Мочерняк. Слід підкреслити, що озвучення, яке інколи мало недотягнення, було в цьому році дуже якісне.

Розвагова частина Українсько-Американського Дня закінчилися забавою з танцями. До танців приґравала (без винагороди) оркестра Йосифа Мацеляґа.

Харчами зайнялися членки ОЖ ОЧСУ, а також Батьківський комітет „Рідної Школи" УККА. Був теж і буфет з напитками, яким керував Михайло Блендоногий.

Підготова і саме переведення Українсько-Американського Дня вимагало немало труду. Важко перечислити всіх людей, що потрудилися для цієї справи. Зрештою, допис про імпрезу—це не протокол і не звіт. Але декого назвемо. До успішности Українсько-Американського Дня у великій мірі причинився організаційний референт Відділу Іван Горбачук разом із цілим рядом помічників. За порядок на паркувальній площі відповідали Пилип Плотиця і Андрій Петришин. Фінансовими справами завідували Василь Пристайко (вступи) і Михайло Мохнач, Надія Блендонога та Теодор Лехман (квитки до буфету).

Була льотерія з кількома виграшами.

Цьогорічний Українсько-Американський День пройшов з успіхом, який був би ще більший, якщо б погода цього дня була кращою.

Михайло Лоза

Чергова...

(Продовження зі стор. 2-ої)

Про що ж йдеться тепер, і що хоче Москва осягнути своєю новою брошурою? Кремлівські лідери розгорнули тепер широку пропаґандивну кампанію проти ЗСА і особисто проти президента Роналда Реґена за дозброєння Америки, називаючи ці заходи „підготовкою до нуклеарної війни". Ця кампанія проводиться на широку скалю в СССР і поза його кордонами при допомозі амбасад, косулятів, торговельних і інших місій, п'ятих колон, органів КҐБ тощо. До приходу на пост президента ЗСА Р. Реґена, московська пропаґанда зустрічала за кордоном тільки мляву неефективну протиакцію. Тепер ситуація змінилася і посередньо контрольовані Урядом ЗСА засоби інформації, зокрема „Голос Америки", „Радіо Свобода" і „Вільна Европа", почали передавати за залізну заслону правдиві інформації про совєтську мілітарну силу, в тому числі уривки з уже згадуваної брошури Пентаґону. Москві треба було якось реаґувати на ці інформації, у висліді чого появились три подібні совєтські брошури, які намагаються усю вину за перегони в озброєнні зіпхати на ЗСА і західні країни НАТО.

Другою ціллю Кремля є далі робити враження на Заході „миротворця" у противагу до страшної дійсности: етноциду цивільного населення в Афганістані, доконуваного совєтською окупаційною армією, поневолення численних народів Східньої Европи, експорту заколотів і революцій у Центральній Америці, підтримки імперіялістичних апетитів В'єтнаму і т.д. Отже, чи треба дивуватися, що в обличчі цих фактів Р. Реґен бачить потребу дозброюватися? Америка високо цінить свою свободу і, якщо зайде потреба, вона за неї напевно буде мужньо боротися, на що — в минулому — вона вже дала багато наглядних доказів.

1848 РІК, А НЕ — 1843

У статті Зенона Городиського п. з. „До історії повстання Всеукраїнської Національної Ради" („Свобода", ч. 168, субота, 8-го вересня ц.р.) у 4-му продовженні, треба читати: „Президія УНРади на чолі із Митрополитом Андреєм Шептицьким старалася всіми засобами переконати німецькі чинники, що існування цієї політичної репрезентації є дуже важливе для української нації, а в тому і для майбутнього розвитку взаємин між українським і німецьким народами, і що сама назва має важливе національно-політичне значення, яке сягає до часів 1848 року". — Ред.

ПОЛЬСЬКЕ УРЯДОВЕ агентство ПАП повідомило, що уряд прем'єр-міністра Войцєха Ярузельского має в пляні створити в ПНР одну сильну профспілку, на взірець профспілки в Совєтському Союзі, яка перебере повністю контролю над робітництвом і покінчить раз і назавжди з нелегальною діяльністю забороненої „Солідарности". В цьому ж повідомленні також говориться, що Польща облегшить видачу віз західнім журналістам, які бажають відвідати Польщу.

ПРЕДСТАВНИКИ 35-ОХ держав розпочали у Стокгольмі у вівторок, 11-го вересня ц.р., свою третю роззброєневу сесію, на початку якої совєтські представники виступили з критикою американської закордонної політики з підкресленням американського дозброєння і випробування нових космічних ракет, які, якщо не дійде до підписання якогось договору в тій справі, увійдуть в систему оборони ЗСА перед совєтськими нуклеарними міжконтинентальними ракетами. Совєтський делегат, головуючий на цій сесії Олеґ А. Ґрінєвскі заявив, що ЗСА бажають захитати балянс мілітарної сили в свою користь, доказом чого є розміщення американських нуклеарних ракет в Західній Европі. Стокгольмська конференція є покищо одиноким політичним форумом, на якому Вашінгтон і Москва говорять між собою.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ФЕДІР РУДОЛЬФ МАРКОВИЧ, член УНС Відд. 4-го Т-ва „Тиса" в Ню Йорку, Н.Й., помер 11-го листопада 1983 року. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку друну Любику. Похорон відбувся на цвинтарі в Братіславі, Чехо-Словаччина.

Вічна йому Пам'ять!
Секретар.

ОЛІЯННА ШАНКІЙ, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., померла 9-го січня 1984 року на 94-му році життя. Нар. 12-го липня 1890 року в селі Ґумаковка, Борщів Україна. Членом УНС стала 1940 року. Залишила в смутку дочок Марію Сабот, Ліліяну Кері і Україну Комяно; синів Филипа і Івана, вісім внуків і 3-ох правнуків. Похорон відбувся 12-го січня 1984 року на цвинтарі Елмвуд в Рівергров, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Василь Семків, секр.

ЮЛІЯ ШЕФЕР, член УНС Відд. 243-го ім. св. Михаїла в Чикаго, Ілл., померла 4-го липня 1984 р. на 72-му році життя. Нар. 1912 року в Іллиной. Членом УНС стала 1930 року. Залишила в смутку сина Реймонда і дочку Марилін Фішель. Похорон відбувся 7-го липня 1984 року на цвинтарі св. Гробу в Ворт, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 16-го ВЕРЕСНЯ 1984 р.

Парма, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. Ів. Франка 334 Відд., о год. 12:30 по пол. в домі фінансового секретаря при 3324 Торрінґтон вул. в Пармі, Огайо. Проситься членів прибути. — Управа.